

luw, die een huis, een nest vinden, waar zij haar jongen leggen, n.l. Gods altaren. In het oorspronkelijke staat niet, dat zij dat huis en dat nest bij Gods altaren gevonden hebben. Wel dat Gods altaren zelf dat huis en dat nest zijn. En die altaren zijn hier dan een andere naam voor de voorhoven, voor de tempel.

In verband daarmee vinden de nieuwere uitleggers in die mus en die zwaluw meestal troetelnamen voor 't volk Israël of voor de tempelgemeente. Inderdaad wordt Israël zo wel eens een torteldui genoemd (Ps. 74 : 19). En ook het komen (der heidenen) tot Gods altaren wordt vergeleken met de vlucht van „duiven tot haar vensters” (Jes. 60 : 8). Maar ook wanneer hier, in psalm 84, mede aan Israël en de gemeente gedacht is, dan blijft toch de directe werking van het beeld sterker dan die van het afgebeelde. Wij blijven bij dit vers allereerst denken aan de mus en de zwaluw zelve.

HET meest spreekt de zwaluw hier tot ons, vooral ook omdat wij haar ook in onze woningen hebben zien in- en uittolien. Hoe vertrouwd is ons deze vogel en haar scherpe vlucht, die aan die vlucht ook haar naam ontleent in de taal van de psalm. Wij denken er aan, hoe wij 's avonds bij het afsluiten van bepaalde deuren er rekening mee hielden of de zwaluw al binnen was.

Ook zij scheen zich daarvan bewust en liet dan niet lang op zich wachten. In zekere zin was deze vogel ons heilig, meer dan de andere, die buiten nestelden. Niet alleen Gods huis, maar ook het eigen huis heeft zijn altaren en de zwaluw legde daar haar jongen neder. Dit schiep een heilig gastrecht, dat onder Gods bijzondere hoede stond. Wie ook maar éénmaal in jeugdige hybris, de schenkende hand uitstreckte naar het nest, voelde een vleug van schaamte en schuldigheid over zijn ziel varen, als hij er aan terugdacht, hoe hij dan

DE LINIE OVER BARTH

ZOALS de lezer weet, was Karl Barth een van de deelnemers der assemblée. De jezuïet dr J. L. Witte heeft een gesprek met hem gehad. Hij noemt het „een lot uit de loterij, deze grote, dominerende figuur” in de koffiekamer van het Concertgebouw „een vol uur apart voor ons te hebben”.

In „De Linie” van 10 September geeft hij dit gesprek gedeeltelijk weer. Hij vertelt er niet bij of hij toestemming had, dit gesprek te publiceren; evenmin of hij tevoren aan Barth meegedeeld heeft, dat hij het gesprek zou opzetten als een journalistiek interview.

Wat Barth op 31 Augustus zelf van dit gesprek in een besloten vriendenkring meedeelde, doet vermoeden, dat 't niet tot hem doorgedrongen is, dat hij met iemand had zitten praten, die niet, zoals een goed journalist betaamt, een objectief en volledig verslag van vraag en antwoord zou geven, maar met iemand, die dit gesprek zou aangrijpen om zijn subjectieve weergave ervan in „De Linie” te zetten.

Natuurlijk werd ook nu weer het bekende recept toegepast: Barth is er naast. „Ons werd het zonneklaar, dat Barth over dat medewerken aan Christus' verlossingswerk een totaal verkeerd idee had.” Welja, je moet maar durven! De lezers van „De Linie” kunnen nu in elk geval gerust zijn! Want zelfs de grootste dogmaticus der protestanten heeft van een van de meest centrale opvattingen der roomse kerk „een totaal verkeerd idee”! Die protestanten leren 't nooit om de roomse leer te verstaan! 't Zijn toch eigenlijk stakkers!

Zeker, dr Witte kan zijn respect voor Barth niet verbergen. Hij noemt zijn artikel: „Barth; gesprek

schuldiging, dat „Barth van de katholieken geenszins het inzicht heeft, dat anglicanen en grieks-orthodoxen bezitten”, volgt: „Dit is geen ontkenning van Barth's grootheid. Hij is zonder twijfel een origineel en consequent denker, met een hechte geloofsovertuiging, en daarbij een meeslepend spreker”. Doch het beeld, dat de lezers van „De Linie” krijgen van deze man met „een typisch duitse kop: massief en energiek, nog „duitser” dan de onafscheidelijke duitse pijp” (wie gelooft nu nog, dat Barth een Zwitser is?), is dat van een anti-rooms geweldenaar, die van het katholicisme maar weinig begrepen heeft.

* * *

Veel erger dan dr Witte maakt echter de redactie deze zaak.

Ziehier wat met vette letters op de voorpagina staat:

„De redacteur onzer Venster-rubriek sprak een uur met Karl Barth, de beroemde duits-zwitserse hoogleraar, die de spil was van vele wielen, waarop het amsterdamse congres van de Wereldraad van Kerken liep.....

We vroegen aan onze Venster-redacteur, of hij bij dit buitenkansje van een interview ook aan Barth had verteld, dat hij katholiek was.

— Natuurlijk, en bovendien had hij het aan mij kunnen zien.

— Maar hebt u hem ook gezegd, dat u jezuïet was? (Men kent Barth's apodictische vooroordelen, speciaal ten opzichte van de jezuïeten.)

— Neen.

— Denkt u, dat hij anders zou gesproken hebben als hij het geweten had?

— Dat denk ik zeker.

Eerlijk gezegd, had Barth ook dit kunnen zien, als hij goed gekeken had.”

Tot zover de redactie van „De Linie”. Laat ik de heren uit de droom mogen helpen en het binnenpretje, dat de beroemde Barth niet al te best uit zijn ogen gekeken heeft, verstoren. Toen hij op 31 Augustus iets uit dit gesprek ging vertellen, begon hij aldus: „Dezer dagen had ik een gesprek met een jezuïet.”

Over de insinuatie van „De Linie”, dat Barth wel anders gesproken zou hebben als hij geweten had, dat hij met een jezuïet te doen had, valt nu wel een eigenaardig licht.

Wat hij in dit gesprek volgens dr Witte gezegd heeft, zal, ontdaan van de opmerkingen van de laatste, worden opgenomen in de rubriek: Wat elders gedrukt staat. De lezers kunnen dan zien, dat deze geweldenaar een paar dingen heeft uitgesproken, die wel verdienen gehoord te worden.

F. J. Pop.

RÉVEIL

*Een oude boom, verdorrend door de jaren,
steeds gevend kleiner vrucht in kleiner tal,
daar de al te brede spreiding van de blaren
ver overtreft de drang der wortelharen,
het nat ontkringend hun bij regenval,
mag dan nog lang zijn statigheid bewaren,
in haast onmerkbaar vorderend verval,
er komt een lente aan, dat gaat de groet
des Landheers blij de bloesem tegemoet
van jonge boom Réveil, nabij zijn voet.*